

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **L.V.T. , narozený dne ...**
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2018, č.j. MV-146604-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť cizinec závažným

způsobem narušil veřejný pořádek [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 10. 2017, č.j. OAM-9532-18/TP-2017, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 2. 2018, č.j. MV-146604-4/SO-2017].

Žalobní body

2. Správní orgán mylně, respektive nezákonně interpretoval a aplikoval neurčitý právní pojem závažné narušení veřejného pořádku. V tomto kontextu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č.j. 5 As 51/2009-68, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č.j. 3 As 21/2011-85. Správní orgány postupovaly nezákonně a v rozporu s relevantní judikaturou, jestliže aplikovaly na žalobce tzv. výhradu závažného narušení veřejného pořádku a v příčinné souvislosti s touto nezákonnou interpretací / aplikací neurčitého právního pojmu zamítly žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce se nedopustil trestného činu, natož závažného trestného činu. Správní orgán pouze tvrdí výkon nelegální práce, o kterém však nebylo inspektorátem práce, jako správním orgánem příslušným pro posouzení této věci, rozhodnuto, kdy tento naopak došel k závěru, že se žalobce nelegální práce nedopustil. Žalobce pak zcela jednoznačně nenarušil závažným způsobem veřejný pořádek.
3. Žalobce namítá porušení § 57 správního řádu, neboť správní orgán rozhodl o tom, že se žalobce dopustil nelegální práce, aniž by k takovému rozhodnutí byl oprávněn. Ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu výslovně vylučuje z možnosti správního orgánu vytvořit si úsudek o tom, zda byl spáchán správní delikt. Vzhledem k tomu, že výkon nelegální práce je správním deliktem, správnímu orgánu nenáleží pravomoc rozhodnout o tom, zda ke spáchání deliktu došlo či nikoliv. V této souvislosti žalobce namítá též rozpor s § 2 odst. 2 správního řádu (uzurpování pravomoci, která správnímu orgánu nebyla svěřena) a dále rozpor s § 3 správního řádu (skutkový stav pro tvrzené závěry správního orgánu není dostatečně zjištěn).
4. V případě žalobce došlo k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců o přiměřenosti dopadu rozhodnutí, který nabízí minimální výčet okruhů, s nimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře anebo vůbec. Správní orgány opřely své závěry ohledně přiměřenosti dopadu rozhodnutí *de facto* pouze o tvrzení, že žalobce pobývá na základě fikce dlouhodobého pobytu. Žalobce má za to, že nelze přiměřenost zamítnutí žádosti o trvalý pobyt stavět na existenci nižšího pobytového oprávnění, natož jeho fikce. Povinností správního orgánu podle § 3 správního řádu je, aby se minimálně pokusil o to, že žalobce buď vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, anebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusí zjistit sám jiným způsobem. Pokud však rozhodnutí žalované obsahuje pouze omezenou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, jedná se o porušení nejen uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádala, žalovaná jednala také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.
5. Dne 1. 2. 2018 zástupce žalobce požádal žalovanou o nahlédnutí do spisového materiálu, aby mohl oprávněně hájit zájmy žalobce, doložit nové skutečnosti, případně doplnit

odvolací námitky. To mu však nebylo umožněno, přestože žalovaná vydala rozhodnutí až dne 6. 2. 2018. Již jen tato skutečnost zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož do spisového materiálu zástupce žalobce nahlédl až dne 13. 2. 2018 a nemohl tak řádně hájit oprávněné zájmy žalobce.

Vyjádření žalované

6. Ve vyjádření k žalobě se žalovaná ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. S žalobním bodem, dle kterého v případě žalobce nelze použít ustanovení o zamítnutí žádosti z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, se žalovaná vypořádala na str. 8-9 napadeného rozhodnutí. S žalobním bodem, dle kterého Ministerstvo vnitra není oprávněno rozhodnout o tom, zda se žalobce dopustil nelegální práce, se žalovaná vypořádala na str. 9-10 napadeného rozhodnutí. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života odůvodnilo Ministerstvo vnitra na str. 9 prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaná zjištění Ministerstva vnitra přezkoumala a konstatovala, že se rozhodnutí Ministerstva vnitra jeví jako přiměřené. V podrobnostech žalovaná odkazuje na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí žalované zpochybňovala.

Jednání před soudem

7. Při jednání před soudem dne 16. 1. 2019 zástupce žalobce setrval na argumentaci obsažené v žalobě. Současně bylo zdůrazněno, že správní orgán v tomto případě, který je velmi hraniční, jednoznačně neprokázal, že se jednalo o závislou činnost (zaměstnanecký poměr) a nikoli o samostatnou činnost (smlouva o dílo).

Posouzení věci krajským soudem

8. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
9. Žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 21. 6. 2017 podal Ministerstvu vnitra žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dne 31. 8. 2017 byl ve věci proveden výslech žalobce. Rozhodnutím ze dne 23. 10. 2017, č.j. OAM-9532-18/TP-2017, Ministerstvo vnitra žádost žalobce zamítlo podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2018, č.j. MV-146604-4/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila.
11. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.*
12. V posledních pěti letech (před podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu) pobýval žalobce na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“.
13. Podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo vnitra žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie, za podmínky, že toto*

rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

14. V žalobou napadeném rozhodnutí se Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ztotožnila se závěrem Ministerstva vnitra, že odvolatel minimálně v období od roku 2012 do konání výsledku (tj. do dne 31. 8. 2017) nevykonával činnost jako osoba samostatně výdělečně činná, ale vykonával činnost, která naplňuje znaky závislé práce ve společnosti „YAZAKI“ a následně ve společnosti Gemtek.CZ, s.r.o.
15. Mezi účastníky soudního řízení tu tedy mohlo být sporné, jakou činnost žalobce v předmětném období vykonával (podnikání – OSVČ nebo závislá práce) a zda vykonávání závislé práce namísto podnikání – OSVČ minimálně od roku 2012 do roku 2017 představuje „závažné narušení veřejného pořádku“.
16. Prvou z těchto otázek žalobce v žalobě prezentoval v tom segmentu, že správní orgán rozhodl o tom, že se žalobce dopustil nelegální práce, aniž by k takovému rozhodnutí byl oprávněn, kdežto až při jednání před soudem ji uplatnil v tom rozsahu, že správní orgán jednoznačně neprokázal, že se jednalo o závislou činnost (zaměstnanecký poměr) a nikoli o samostatnou činnost (smlouva o dílo).
17. V řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu správní orgány bezpochyby jsou oprávněny posuzovat plnění účelu stávajícího dlouhodobého pobytu. *„Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č.j. 7 As 82/2011-81). Jelikož dlouhodobý pobyt je účelově vázaný a účel pobytu musí být fakticky naplňován, je logické, že správní orgány mohou zkoumat plnění účelu dlouhodobého pobytu. Ministerstvo vnitra a Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců tedy byly oprávněny hodnotit, zda žalobce ve vymezené době vykonával „podnikání – OSVČ“ nebo závislou práci. Uvedené správní orgány ovšem nejsou oprávněny subsumovat svá zjištění pod pojem nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Tím, že tak učinily, však nezatížily svá rozhodnutí nezákonností, neboť, jak v obdobném případě konstatoval Nejvyšší správní soud, *„Závěr správních orgánů o tom, že se stěžovatel dopustil výkonu nelegální práce, nicméně nelze vnímat samostatně, tj. odděleně od zjištění, že stěžovatel neplnil účel povoleného pobytu. Jedná se totiž stále o hodnocení jednoho a téhož jednání stěžovatele, pouze z hlediska různých právních předpisů (zákon o pobytu cizinců a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů). Jinými slovy, provedly-li správní orgány kvalifikaci jednání stěžovatele rovněž z hlediska předpisů na úseku zaměstnanosti, činily tak víceméně nad rámec svých povinností. Správní orgán I. stupně ani žalovaná nejsou pochopitelně orgány příslušnými k postihu nelegální práce a skutečnost, zda stěžovatel vykonával nelegální práci, či nikoliv, není pro posouzení jeho jednání z hlediska následků vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců relevantní. Závěry správních orgánů ohledně výkonu nelegální práce ze strany stěžovatele pro něj tedy nemohou mít v konečném důsledku negativní dopady a správní orgány tuto otázku zkoumaly v podstatě nadbytečně.“* (rozsudek ze dne 8. 11. 2018, č.j. 9 Azs 344/2018-37).
18. Námitka, že správní orgán jednoznačně neprokázal, že se jednalo o závislou činnost (zaměstnanecký poměr) a nikoli o samostatnou činnost (smlouva o dílo), byla uplatněna opožděně (srov. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Kdyby šlo o včasnou námitku, soud by svou argumentaci postavil na ztotožnění se s žalobou napadeným rozhodnutím (jakož i

s rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 23. 10. 2017, č.j. OAM-9532-18/TP-2017) a na odkazu např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č.j. 3 Azs 49/2018-42 (jakož i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 5. 2018, č.j. 30A 108/2017-71).

19. Námitka nezákonné interpretace a aplikace pojmu závažné narušení veřejného pořádku je koncipována dosti obecně. Žalobce v podstatě jen cituje a zvýrazňuje některé části rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č.j. 5 As 51/2009-68, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č.j. 3 As 21/2011-85. Není pravda, že správní orgán pouze tvrdí výkon nelegální práce.
20. K závažnému narušení veřejného pořádku zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: *„Neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu nemůže být „samo o sobě“ ... kvalifikováno jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu v relevantním znění. Uplatnit toto ustanovení by bylo možné jen v případě, že by k onomu (prostému) narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu přistoupily další individuální okolnosti, jež by umožnily kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný, například skutečnost, že již v době podání poslední žádosti o povolení dlouhodobého pobytu žadatel věděl, že účel nebude nebo nehodlá plnit. Některé okolnosti tohoto případu by to sice mohly naznačovat, pro takový závěr však v dané fázi řízení chybí dostatečný a prokázaný skutkový základ (naproti tomu by pro takový závěr nesvědčilo zjištění, že účel pobytu stěžovatel neplnil po tři z pěti let dlouhodobého pobytu předcházejícího podání žádosti o trvalý pobyt).“* (rozsudek ze dne 24. 1. 2018, č.j. 6 Azs 345/2017-37).
21. K tomu Ministerstvo vnitra v rozhodnutí ze dne 23. 10. 2017, č.j. OAM-9532-18/TP-2017, uvedlo, že žadatel od roku 2012 neplní jednu ze základních povinností, kterou stanoví zákon o pobytu cizinců, jelikož na území ČR pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ a přitom účelem jeho pobytu je zaměstnání. Žadatel příslušnému orgánu státní správy ČR uváděl nepravdivé skutečnosti, kdy před správním orgánem deklaruje, že na území ČR působí jako OSVČ, aniž by tuto činnost fakticky vykonával, kdy právě na základě podnikatelské činnosti byl žadateli vydán správním orgánem poslední dlouhodobý pobyt. V případě, kdy by žadatel nemystifikoval správní orgán tím, že bude vykonávat podnikatelskou aktivitu, nemohl by mu tento druh pobytu nikdy být vydán. Žadatel porušoval a porušuje zákon za účelem získání oprávnění k pobytu na území ČR, přičemž takto činí soustavně po dobu pěti let.
22. V žalobou napadeném rozhodnutí pak Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k závažnosti narušení veřejného pořádku uvedla, že odvolatel opakovaně a dlouhodobě obcházel a porušoval právní předpisy České republiky, a to v období posledních 5 let před podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území, jež jsou pro posuzování této žádosti relevantní. V souhrnu je chování odvolatele nutné označit za závažné narušování veřejného pořádku. Ministerstvo vnitra je zcela oprávněno mj. zkoumat, zda odvolatel v posledních 5 letech před podáním žádosti plnil účel vydaných pobytových oprávnění. Ministerstvo vnitra hájí jako správní orgán veřejný zájem, přičemž jistě není ve veřejném zájmu, aby bylo povolení k trvalému pobytu vydáno cizinci, který podmínky stanovené právními předpisy v minulosti nerespektoval či obcházel.
23. Nejvyšší správní soud vymezil další individuální okolnosti, jež umožňují kvalifikovaně hodnotit neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu jako závažné narušení veřejného pořádku, jen demonstrativně. V žalobcově případě ony individuální okolnosti,

které k (prostému) narušení veřejného pořádku přistoupily, shledává zdejší soud v tom, že žalobce účel dosavadního dlouhodobého pobytu neplnil po celou rozhodnou dobu pěti let před podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a že v roce 2012, 2014 i 2016 získával povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“ s vědomím, že tento účel nebude plnit (při výsledku dne 31. 8. 2017 žalobce vypověděl: „*Asi v roce 2009 jsem si měnil účel pobytu ze zaměstnání na podnikání. Důvodem mé žádosti o změnu účelu bylo to, že když mám účel pobytu podnikání, seženu snadněji práci. V roce 2011 jsem si změnil účel pobytu znovu na zaměstnání, tento účel pobytu jsem měl do roku 2012, kdy jsem opět požádal o změnu účelu pobytu ze zaměstnání na podnikání.*“).

24. K dopadům rozhodnutí do života cizince Ministerstvo vnitra v rozhodnutí ze dne 23. 10. 2017, č.j. OAM-9532-18/TP-2017, uvedlo, že dle cizineckého informačního systému, podané žádosti a výpovědi nepobývá na území ČR nikdo z nejbližších rodinných příslušníků žadatele. Žadatel je ženatý, má dvě děti, manželka i obě děti žadatele a jeho rodiče žijí ve Vietnamu. Kdyby toto rozhodnutí znamenalo povinnost žadatele vycestovat z území ČR, bude moci se svými rodinnými příslušníky žít pospolu na území domovského státu. Vzhledem k věku žadatele není vyloučeno, aby v budoucnu začal být ekonomicky aktivní na území domovského státu. Žadatel se na území ČR nevěnoval žádné činnosti, ke které by bylo zapotřebí jakékoliv specializace a podobné činnosti se bezesporu může věnovat i na území Vietnamu. Na území ČR má žadatel oprávnění k pobytu od roku 2008. Vzhledem k jeho věku a době pobytu na území domovského státu do roku 2008 se nemůže jednat o dobu, která by s sebou nesla zpřetrhání vazeb se zemí původu. Žadatel i zbylí členové rodiny jsou státní příslušnosti Vietnamská socialistická republika. Rodinný život tak může být nadále naplňován na území Vietnamu. Z cestovního dokladu žadatele je evidentní, že v roce 2013 navštívil území domovského státu. Je tak evidentní, že vztah se zemí původu nebyl nikterak narušen a nic nemůže bránit případnému návratu žadatele do Vietnamu, kde žije jeho manželka a jeho dvě děti. Pokud by dané rozhodnutí znamenalo povinnost žadatele opustit území ČR, dospěl správní orgán k závěru, že takové rozhodnutí je přiměřené s ohledem na soukromý a rodinný život žadatele, a to především s ohledem na důvod tohoto rozhodnutí.
25. V doplnění odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce namítl, že na území ČR pobývá od roku 2008 a je zde z větší části integrován; jeho dítě žije i nadále ve Vietnamu proto, že není v možnostech jeho rodičů žijících na území ČR získat pro něj pobyt z důvodu nemožnosti podat žádost o pobyt na ZÚ Vietnamu.
26. V žalobou napadeném rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců shrnula, že s ohledem na důvody, které vedly k zamítnutí žádosti, se odvoláním napadené rozhodnutí jeví jako přiměřené co do dopadů do rodinného a soukromého života odvolatele. Odvolatel navíc v podaném odvolání neuvedl žádný konkrétní zásah do soukromého a rodinného života, který odvoláním napadené rozhodnutí způsobilo.
27. Vzhledem k uvedenému soud nesouhlasí s námitkou porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Jelikož podle ustálené soudní praxe rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří s rozhodnutím odvolacího správního orgánu, které odvoláním napadené rozhodnutí potvrdilo, jeden celek, je v přezkoumávané věci na místě konstatovat, že otázka přiměřenosti dopadů rozhodnutí tu byla posouzena dostatečným způsobem, a to včetně obecné námítky obsažené v odvolání, jejíž většina je v rozporu s tím, co bylo zjištěno z údajů cizineckého informačního systému, žalobcovy žádosti a jeho výpovědi. Přiměřenost zamítnutí žádosti o trvalý pobyt není, jak patrně, stavěna jen na existenci nižšího

pobytového oprávnění (jeho fikce). Žádné další věrohodné informace, které by bylo k uvedené otázce třeba posoudit, neuvedl žalobce ani v žádosti o povolení k trvalému pobytu, účastnické výpovědi, vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí či odvolání. Rozsah a způsob, jakým správní orgány vyhodnotily dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, je tak v souladu jak se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), tak s požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu).

28. K žádosti o nahlédnutí do spisu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zamítnutí žádosti bylo žalobci doručeno dne 26. 10. 2017. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání (datované dne 2. 11. 2017 a došlé správnímu orgánu dne 9. 11. 2017). Dne 9. 11. 2017 Ministerstvo vnitra vyzvalo žalobce k odstranění vady odvolání spočívající v absenci odvolacích důvodů. Na tuto výzvu předložil žalobce doplnění odůvodnění odvolání (datované dne 13. 11. 2017 a došlé správnímu orgánu dne 15. 11. 2017). Následně Ministerstvo vnitra předalo spis se svým stanoviskem Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. V podání datovaném dne 1. 2. 2018 advokát Mgr. Petr Václavek oznámil Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců převzetí zastupování žalobce ve správním řízení vedeném pod č.j. OAM-9532/TP-2017 a požádal ji o nahlédnutí do spisového materiálu, a to v co možná nejkratším termínu. Rozhodnutí o odvolání je datováno dne 6. 2. 2018 a bylo vypraveno dne 7. 2. 2018. Do správního spisu zástupce žalobce nahlédl dne 13. 2. 2018.
29. Z uvedeného plyne, že správní orgán prvního stupně stanovil žalobci k odstranění vady odvolání lhůtu 5 dní ode dne doručení výzvy. Žalobce v této lhůtě odvolání doplnil o odvolací důvody. Žalobcovo odvolání tedy bylo odůvodněné a tudíž plně projednatelné. V podání datovaném dne 1. 2. 2018 zástupce žalobce odvolacímu správnímu orgánu neavizoval, že chce odvolání, resp. jeho doplnění dále doplňovat. Čím hodlal odvolání, resp. doplnění odvolání ještě doplnit, nevyjevil žalobce (jeho zástupce) ani v žalobě, kterou podával po té, kdy se se správním spisem seznámil a digitálním fotoaparátem si pořídil jeho kopii. Účastníci řízení a jejich zástupci samozřejmě mají právo nahlížet do spisu (§ 38 správního řádu). Z podané žaloby však není patrné, že žalobce byl na nějakém svém právu reálně zkrácen. V těchto souvislostech je proto možno to, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodla o odvolání před seznámením se zástupce žalobce se správním spisem, považovat nanejvýš za vadu řízení, která nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Rozhodnutí soudu

30. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

31. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 16. ledna 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu